

N.F.S. Grundtvig “Til Hr. Professor Sander”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.4, maj 2014

Ændret i version 1.8, 1.10 og 1.17, juni 2021

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Ændret i version 1.8, 1.10 og 1.17, juni 2021

Tekstkilder

A Førstetrykket, 1809 (SJ: 107)

Andre udgaver

PS Poetiske Skrifter 1

Teksten er etableret af Kim Steen Ravn

Punktkommentarer er skrevet af Vibeke A. Pedersen, redigeret af Klaus Nielsen og Stine Holst Petersen

Indledning er skrevet af Katrine Frøkjær Baunvig, redigeret af Klaus Nielsen og Stine Holst Petersen

Tekstredigering er skrevet af Klaus Nielsen, redigeret af Stine Holst Petersen og Steen Tullberg

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.theol. Troels Nørager

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[[A:513] |PS:123

Til Hr. Professor Sander.

Som Digter, som Knud Lavards Forfatter,

og som Ven af Epigrammer.

---

1 ..... Jeg kan ikke hæle
Med dem, som *Digternavn* vil stjæle
Saavel paa *Sokker* som paa *høie Hæle*.

2

Prolog.

Alt længe har jeg havt i Sinde
En lille *Glemmigei* at binde
I Digterkrandsen om din Isse;
|PS:124| Men hvem af dine kære *Smaa*
Din Evighed beroer paa,
Det vidste jeg just ei tilvisse;
Hos den, som Egoist, jeg vilde
Saa gerne lægge Blomsten ned,
For selv at faa lidt Evighed
Og ikke rent min Gave spille.

3 Jeg ofte tænkte paa at lægge
Den hos din egen Kæledægge,
Det *mageløse* Hospital;
Men da jeg tænkte dybt i Tingen,
Jeg fandt, at derhen kommer Ingen
Undtagen han er syg og gal;
|[A:514]| Og skønt de Folk jeg ret beklager,
Det Selskab mig dog ei behager,
Den Evighed var evig *Kval*.

4 Dog, nys jeg, til min store Lykke,
Fik Øie paa det Grædestykke,
Om Knud, som du os har forært,
Det er min Blomst og *Mere* værdt,
Især for den *uhyre* Flid
Som er saa sjelden i vor Tid.

5 Enhver, som hørte Rahbek, veed,
Det kosted Øehlenschläger Sved,
Før han fik Hakon *rigtig* tragisk.
Men at du har det *saavidt* drevet,
At hellig Knud det *ei* er blevet,
Det maa Man hartad nævne *Magisk*.
|PS:125| Og nu den Kvide, du har døiet,
Før du fik Alting sammenslæbt,
Og sammenlagt og sammenpløiet,
Og før du fik *Saamange* dræbt,
Hver paa sin Vis, saa grant Man ser,

At *Ingenting* for *Intet* sker.
Ja, *Ruses Ord*, som (var jeg rig)
Jeg lod fra Top til Taa forgylde,
Har maattet sig hel underlig
Paa al din Helteflok opfylde.¹

6 |A:515 Ei vil jeg tale om, hvorlunde
Det *Gran*, som fødtes i din Aand,
Dog under din og Konstens Haand
Saa umanerlig vokse kunde;
Thi Sligt er kun en Naadegave,
Som kun de fromme Sjele have.
Vist Mange vilde været glade
Ved at faa fyldt tolv, seksten Blade,
Men du i Snesevis kun tæller,
Som Vandet af en Kilde, vælder
Det sorte Vand, jeg mener Blækket.
Af Akter fik du rigtig fem;
Naar femtegang nedruller Dækket,
Og Nogen da gaar tørstig hjem,
Sig selv han ene maa beskylde,
Thi ham kan Fanden ikke fylde.

7 O gid dog vores Fædreland
Nu vilde huske paa de Pligter
Det har imod en saadan Mand,
Der er saa mageløs en Digter!
|PS:126 Man snakker nok om Øehlenschläger,
Han er nu blevet Modeskjald,
Men *du* har Ret, han vel bevæger
Vort Øre med det sære Skrald,
Hvori der er endel *Musik*,
Men han dog rigtig er forresten,
Som *Schlegel* og som Mester *Tiek*,
Som *Novalis*, som *Goethe* – næsten,
Og det Slags Folk, dem kende vi,
Hos dem er *Alting* Poesi.
Vel ser jeg, at selv *Rahbek* vakler
Og roser disse ny *Spektakler*;
Men det er vel kun gammel Sæd,
Som intet Ondt han mener med.
Dog, Sandt er Sandt, jeg gøs forleden,
Da *du* hos Øehlenschläger stod;
Thi rigtig nok stod han *forneden*,
Og derved stilledes mit Blod;
Men jeg dog tænkte: Herre Gud!

Det er jo ret, som Sankte Knud
Var Palnatoke op ad Dage.
Dog, vil selv *Rahbek* dig forsage
Og ei herefter fuldt saa trolig
Som hidindtil, dig gøre Kur,
Du dog kan være ganske rolig
Og trøste dig ved din *Natur*.

|A:516 Det allerværste skulde være
At Øehlenschlägers Fantasi
Er nylig blevet sat i *Tøier*,
Og finder sig ret godt deri;
Men dels er det vel kun for *Løier*,
Og hvordan det saa end vil gaa,
Du dog kan sikkert bande paa,
Den aldrig blir *saa* tam som *din*.

8 **|PS:127** *Engang* du trode vel at finde
I Baggesen en slem Rival;
Men nu ved alle Folk herinde,
At han er i det mindste – gal.
Den sidste Gang han kom her hjem,
Han rigtig nok var *grumme* slem,
Ja Fanden red ham rent skinbarlig,
En Ting, der ei er uforklarlig,
Da han, som nys blev meldt, er gal.
Han kaldte dig med Skoggerlatter
Niels Ebbesens *utrolige* Forfatter.
(O put ham i dit Hospital!)
Men ak! hans Gammen var kun stakket,
Thi neppe havde han sig pakket
Paa Dørren, før du stod som Kæmpe,
Og ruskede ham ei med Lempe.
Vel følte han ei Rusk og Smæk,
Fordi han sidst var sluppet væk;
Men det er ingen Sag at løbe,
Og hvis han Himlen skulde købe
I *samme* Mynt, som du ham gav,
Han ei kom salig i sin Grav.

9 Nu *Rahbek*! ja han viger nok,
Naar han kun have maa den *Ære*:
Din Knud i Mag at sønderskære,
Og siden atter plukke op,
For hele Publikum at lære,
Hvorledes han forstaar sin *Lessing*,
Hvormeget det *forgyldte* *Messing*

Er bedre end det *bare* Guld.

- 10 Jeg maatte Alfabetet fuld
Med Alfabetets Navne skrive,
|PS:128 Hvis jeg en Liste skulde give
Paa alle dem, som ei vil stride
For Æren at staa ved din Side;
|A:517 Men jeg vil skilles kort ved Tingen
Og rent ud sige: der er Ingen
Og kan ei heller Nogen være
Som beiler til den store Ære;
Thi hvis mig ikke Alting svigter,
Du netop er, hvad du *vil* være,
En tragisk, *saare* tragisk Digter.
- 11 Vel sagde du engang forleden,
Da du for Løier var beskeden,
(Du stundum har den sære Nykke)
Du vidste ei om du paa *Krykke*
Var krøbet til Parnassets Top;
Men derved bør du dig ei skamme,
Thi det jo være kan det Samme,
Naar du kun bare *kom* derop.
- 12 Her har jeg et Par Epigrammer,
Gud ved, om nogen af dem rammer;
Men tænk ei jeg indbilder mig
I dem at ville *ligne* dig!
I Saadant er jeg fast en Pog,
Jeg holder mig ikkun til Bøger;
Thi naar jeg ogsaa stundum spøger,
Jeg holder mig *til* Mandens Bog
Og holder mig *fra* Bogens Mand,
Undtagen *der* hvor Bog og Mand
Ei længere adskilles kan.
Jeg troer gerne det er Brøst
Paa Klogskab og paa klar Forstand,
|PS:129 Men jeg dog har den lille Trøst:
Det gaar kun mig, som det gik Andre,
Vi kan ei Alle være *Sandre*.

Til Knud Lavard.

Visselig ikke for Skemt, du Hellige nævnes en Martyr;
Thi uden *Grund* eller *Skyld* *tregange* dræbte Man dig.
Deler Man rettelig Død i timelig, aandig og evig,
Nys du i filede Vers døde den *evige* Død.

Til Magnus.

Skygge af nordiske Kraft! du svinder og ret som en Skygge,
Kun paa Teatret vi se *Tretallet* fyldes af dig.

|A:518 Hvi var din Skæbne saa tung, at du maatte dø uden Sprikvort,
At du, som *Mette*, end ei turde fortælle os det?

*Til Margaretha.*²

O! hvor beklager jeg dig, du *vandfulde*, døende Meta!
O! hvilken gruelig Synd, saa dig at *tappe* ihjel!!

Til Samme.

Visselig Lykke for dig, du sørged itide for Kisten!
Kun for at stilles ved *den*, gav Man dig *Lov* til at dø.

|PS:130

Til Hr. Professoren.

Bien som flyver omkring, og suger og sanker og bygger,
Er, sagde Rahbek saa tit, Billed paa *dygtige* Skjald;
Flyven du hader, men dog du suger og sanker og flikker,
Altsaa, hvis Rahbek har Ret, er du en *temmelig* Skjald.

Epilog.

Hvis Dørren du finder for *stor*
Og Huset du finder for *lille*,
Da koster det dig kun et *Ord*;
Thi Sagen er her kun at *ville*.

1

Se Ruses fyndige Tale i Peder Paars (Haandudgaven Pag. 14-16.).

2

Margarethe – Digterens Meta – døde efter Saxos Beretning af
Vandsot, og saare genialisk har Digteren vidst, uden dog ligefrem at
sige det, at lade os *føle* det heligennem.

Efterskrift til trende Parter af Publikum.

1

Til den Første.

I som med halvtillukket Øie
Mens Middagsmaden I fordøie,
Betitte dette Blad i Mag!
I som ved Læsning *somme* Dage

Maa søge Tiden at forjage,
Som har i Dag jer *Læsedag!*

2 |A:519| Jeg ønsker mine Vers det Held,
At ei en Stavelse jer morer,
Men heller keder rent ihjel!

Til den Anden.

I fredelige Folk! som tro,
Man ei bør spille Nogens Ro,
|PS:131| Men heller tage smukt til Takke
Med hvad Man byder, end til Krig
For *Konstens* Sag at reise sig,
Med jer det nytter ei at snakke.

Til den Tredie.

I Ædle! som ei *Slagsmaal* lide,
Men ved, at det er Pligt at *stride*,
Jer skal jeg snart med *Alvor* søge
At vise: her er intet *Spil*,
At ei jeg spøger *for* at spøge,
Og saarer ei fordi jeg *vil*.

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.